

Krakonoš 2009

*Je mi ctí dnes přivítat vás
ve svém skromném domě,
který nám předci postavili
a jméno dali – po mně.*

*Čtyřicetkrát vinšoval jsem
divákům jen samé hezké kusy,
čtyřicetkrát na porotu
rozdávat jen dík a pusy.*

*Čtyřicetkrát odsud vítám
všechny naše hosty milé.
Čtyřicetkrát úspěch přeji,
příjemně strávené chvíle.*

*Tak i letos, chaso moje,
dobře se tu bavme.
Navzájem pak všichni spolu
jubileum slavme!*

a hod' po nich sukovici !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Neděle 19. října 2008

kdy	co	kde
14:00	velká uklízací brigáda	Krakonoš a okolí
20:00	zhášení světel	tečka

Větrník, zpravodaj XL. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk H&H Servis. Náklad 200 ks. Cena 5 Kč.

Právě čtete

číslo 9.

VĚTRNÍK

Ročník XL.

Sobota 17. října 2009

Dnes

kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:00	přípravný výbor	klubovna
13:30	loučení Horšovský Týn	malý sál
15:00	Balada z hadrů	velký sál
15:30		
16:00	Česká republika	
18:00	loučení Česká republika	vila
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Recenze

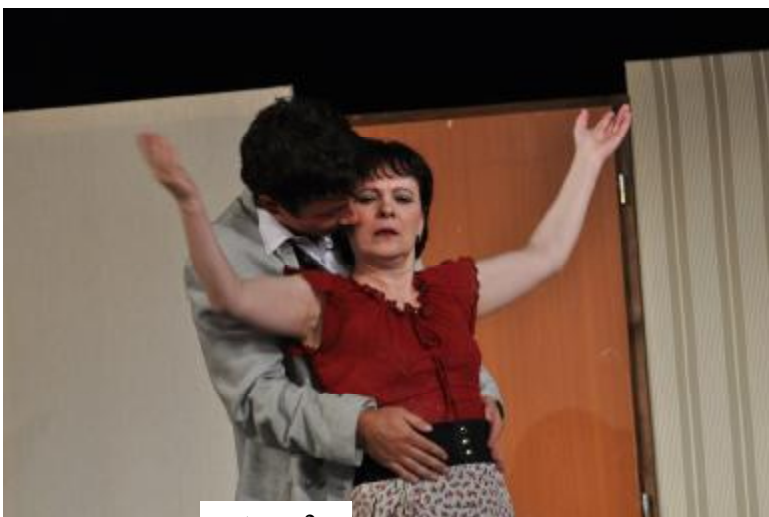
DS MKZ Horšovský Týn
Georges Feydeau
a Maurice Desvallières
Manželství na druhou
aneb Barillonova svatba

Zkušený soubor se s žánrem frašky nesetkal poprvé. Řekněme si, že tato hříčka nepatří v kontextu díla G. Feydeaua k těm nejpovedenějším, o čemž svědčí skutečnost, že je uváděna velmi zřídka. Salonní obrázek potřebuje lehkost a nad-

hled, stačí cítit předlohu, typologicky správně vybrat obsazení a zejména postavit situace.

Slabin předlohy si režisér Václav Kuneš byl vědom. Pokusil se dějovou kostru

zpřesnit a dodat jí šťávu slovním humorem ve formě odkazů na současnost. Moc si tím nepomohl a navíc znejistil diváka, který neví, kde a kdy se kus vlastně odehrává.

Omylem soubor nazval svůj opus vaudevillem. Základním režijně hereckým stylem se však inscenace řadí spíše k divadelnímu realismu s komickými prvky ve stylu frašky. Chybí herecká souhra, která byla nahrazena paletou figurek a jejich sólových, případně dialogických výstupů. Jediná povedená scéna

Partneři XL. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krakonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

hned několik, takže uvádět příklady by bylo nesnadné

Také příklad **divadelních kaváren** je zajímavý. Tam při troše šikovnosti může divák sledovat po celou dobu obličej diváků, otočen k hercům zády.

Posledním druhem sezení je takzvané **bidýlko**. Respektive ani moc nejde o sezení, protože je to místo bez židle, zpravidla nejvyšší bod sálu, doplněný o zábradlí dostatečně vysoké, aby zabránilo při nahýbání pádu, a hlavně je za minimální cenu.

Shrnuto a podtrženo, pakliže se rádi vydáváte do nových divadel, máte spoustu možností k obdivování architektury. Můžete vyzkoušet vše. Od tureckého sedu po luxusní lehátka, přírodní překážky typu vysoký jetel, architektonické prvky ala sloup, lustr, tlustý cholerik, vysoký drdol, můžete dokonce zkusit sedět v místě akustické slepoty (je „houno“ slyšet). No a v našem domácím prostředí můžete vyzkoušet přijít pozdě s lístkem do středu řady. Buďto narazíte již na začátku a

budete odkázáni na stojáka nebo v lepším případě donutíte několik lidí vstát a opuštěním řady vám cestičku uvolnit.

A trocha etiky na konec. Při pozdním příchodu nezačínáme slovy „tak si stoupni, vole, když vidíš, že sem du!“ ale pozdravíme přiměřeně k denní době a slušně krátce a potichu poprosíme „Dobrý večer, s dovolením.“ Pak otočení čelem k již stojícímu divákovi poděkujeme, přičemž hledíme do očí a ne do dekoltu či na pleš (více viz třetí vydání Větrníku).

Doufáme, že jsme vám byli po celou přehlídku přínosem. Jakékoli připomínky a žádosti do příštího ročníku, prosím, přinášejte do techniky divadla.

STDK

Všem, kteří se za divadelní soubor Krakonoš jakkoli podíleli na pořádání XL. ročníku Krakonošova divadelního podzimu, vřele děkuji

Karel Bárta, starosta spolku.

Předpověď počasí na sobotu

A jsme ve finiši. Ráz Krakonošovy divadelní zimy potrvá. Ve dne trochu poprší, v noci to přimrzne a případně. Pěkný večer.

(začátek druhého jednání, kdy se ukáže, kdo s kým byl vlastně oddán) nestačí, zejména když se setkáme s občas nečitelným jednáním jednotlivých postav, rozptylem hereckých stylů od civilního naturalismu, až po stylizované herectví s vybočením do exprese a problémy v temporytmu. Škoda, že režiséra nepadlo prohodit role mezi starostou Planturelem (Jan Večeřa) a postavou magistrátního písaře Topeaua (Václav Šafařík). Trochu nazmar přichází energie postavy Madam Jambartové (Hana Žaková), která je sice věrná žánru, avšak zároveň vybočuje.

Hraje se na ilustrativním prostoru s fiktivními a téměř nepoužívanými dveřmi. Bohužel, stalo se trochu módou považovat za rys lidovosti pokleslé nakládání s erotikou. Najdeme to také v této inscenaci.

Když to sečteme, nezbyvá než konstatovat, že tentokrát (na rozdíl od inscenace Ten, kdo utře nos z roku 2001) se to úplně nepovedlo. Věřím, že si to Václav Kuneš přebere.

Lenka Lázňovská

Ohlas z půdičky Manželství na druhou

Avizovaná potřeštěná komedie měla blíže k realisticky vyprávěnému příběhu. Nedostatečná míra nadsázky neumožnila přesně vystavět situace. Představitelka tchyně se nejvíce blížila žánru vaudeville. Ne vždy však našla po svém boku odpovídající partnerskou reakci. Shodli jsme se, že komedie je vhodným zpestřením amatérského repertoáru.

Václav Kuneš, Manželství na druhou aneb Barillonova svatba DS MKZ Horšovský Týn

Jak jste připraveni na svatbu ve Vysokém?

Jak jsme připraveni – člověk nemůže nikdy říct, že úplně dobře. To snad ani není možné. Ale vynasnažíme se, aby nám to vyšlo, protože tady se dobře hraje a to publikum, které známe, je divadelní. A tak doufáme, že nám i trochu pomůže.

No, máte všechno vyprodané, takže v publiku to nebude. Připravovali jste toto představení dlouho?

Premiéru jsme měli v červenci minulého roku, takže jde už o poměrně reprízované představení. Počítám, že už máme za sebou tak

patnáct repríz.

Hraje se vám tento kus pěkně?

Ano, pěkně. Protože francouzské komedie a frašky, troufám si říci, jsou nám blízké. Hrajeme je rádi.

Máte na repertoáru ještě něco v tomto žánru?

Ted' máme nastudovanou úplně jinou hru, také francouzskou, a ta se jmenuje Ať žije Bouchon! Je to ted' úplně nový, frekventovaný titul, který souvisí s Evropskou unií. Je to o aktuálním využívání fondů z EU.

Takže není vyloučeno, že se na nějaké přehlídce potkáme možná i v příštím roce.

Jo, to je možné.

PeHe

Jiří Hlávka

Balada z hadrů

PŘI NE S LÍH

Česká republika

Jak jste se dali dohromady? Jak se Balada zkoušela? Jak se vám vůbec dařilo sejít?

Vše začalo v podstatě před šesti lety a vymyslel to František Plaška z Brna. Ten se rozhodl, že nás z různých spolků svolá na týden do Hronova a jako předskokani tu uděláme Hadriána z Římsů, kterého on upravil. Naše seskupení nazval PŘI NE S LÍH, což se nám velmi líbilo. Odehrál se Hadrián na Hronově, pak v Boleradicích, Hus-topečích a asi za rok začaly chodit telefony: „Jiříku, nám se to líbilo, a ten tejden... a co kdybysme... a takle...“ a tak jsem řekl, dobře, já tedy něco přichystám, sejdem se a tak to vzniklo.

Samozřejmě, že všichni lidi, kteří byli v původním PŘI NE S LÍHu znovu nenaskočili. Někteří měli jiné zájmy, někteří prostě říkali, že ten týden je už na ně moc, nemají dovolenou. Našli se ale další a dali jsme se dohromady. Protože jsme nevěděli, jak to bude vypadat, dal jsem dohromady tři aktovky a dva monology a udělali jsme pásmo, které jsme nazvali *Komedianti jedou*. Přidali jsme pár písniček, zahráli v Boleradicích a ono se to tak

Technologické okénko

Tato část je určena všem hercům, režisérům, technikům, kteří ještě nebo už nerozumí některým divadelním termínům hojně v divadle používaným.

Dnešní téma: druhy hledišť

Poslední téma jsme prvoplánovitě zamýšleli udělat jako oddechové. Proto se budeme věnovat něčemu, co je každému divákovi nejbližší. A to jsou sedačky a hlediště jako takové. Určitě si řeknete, že to je jasné, všude stejné, prostě sedíte. Tak schválně, jestli máte pravdu.

Většina divadel má takzvané jednoúčelový sál. Ten má většinou **elevaci**, tedy každá následující řada sedadel je o nějaký ten centimetr výš. Tyto řady mají **sedadla sklop-ná** čili při mimořádně úspěšném představení, které zvedá publikum ze sedadel, si občas sedající člověk přivodí úraz. Nevyhnutelnou podmínkou je stavění sedadel v další řadě do mezer, aby divák mohl sledovat děj v mezeře mezi těmi před sebou. Pozor, ti nesmí být zamilováni!

Dalším velice častým prostředím jsou společenské sály hojně budované na konci minulého tisíciletí. Tehdejší vrchnost národa budovala multifunkční sály, které mohly sloužit jako kino a divadlo, ale především jako přednáškové sály k výročním schůzím. Díky této

účelnosti a mnohostrannosti dokázali vytvořit prostor nehodící se na nic krom srazů, jež dnes už nemá kdo pořádat.

Zvláštní pozornost si zaslouží Palác kultury v Praze, zvaný Pakul, v němž i dnes můžeme najít sedačky o šířce 120 cm a s prostorem pro nohy 100 cm (!). Rozměry byly určeny podle množství vzorků odměřených na členech výboru.

V dalších hledištích existuje systém klasických židlí, dřevěných, umělohmotných či dokonce jen polštářků. Výjimečně se můžeme setkat i s prkennou lavicí nebo holou zemí.

Mezi prvky klasického divadelního hlediště patří bezpochyby **lóže**. Lóže je separovaný prostor s pohodlnějšími sedačkami a komfortnějším prostorem pro nohy. Zároveň i s tím nejlepším výhledem. Lóže nejdůležitější je **prezidentská** v Národním. Prezident s chotí sice skoro nic nevidí, zato je viděn všemi přítomnými.

Balkóny jsou běžné, ale existují příklady, kdy je třeba se zamyslet. Například i v některých dobrých a v národním měřítku významných divadlech existují balkóny se sedadly tak vysoko, že ze sedu není téměř na jeviště vidět. Ale existují i divadelní sály, jako například liberecký, kde divák má možnost celou dobu strávit zíráním na sloup. V našem hlavním městě je takových

Poslední

*Krakonoš nám letos předved
všechna svoje kouzla.
Do podzimu – náhle – skokem
zima prostě vklouzla.*

*Stromy sněhem větve sklání
dráty nízko u země,
k tomu mlha – a hned všecko
vypadá tak tajemně!*

*Týden končí – vše se loučí,
nálada je plačtivá.
„Za rok zase!“ – „Ahoj všici!“*

*Všude kolem zaznívá.
Dneska už jen tu Baladu
zahraje nám „Přinesláh“*

*a pak všichni vyrazíme
východ – západ – sever – jih.
Věc je jistá – tato místa
mají pro nás magnet*

nebo „něco“ tak.

*Lidi jsou tu jaksi „naši“
a je vo co vopřít zrak!
Přátelé mí, kamarádi,*

jak bych vám to jenom řek.

*Nemyslete na starosti,
nemyslete na svůj věk.
Do dlaně srdíčko vemte*

*Byť je cesta daleká
Opět za rok přispěchejte
Ať Krakonoš nečeká.*

Jiří Hlávka

Mladí divadelnímu podzimu

Ve dnech 14. – 17. října jsme se my, vybraní studenti z Gymnázia Ivana Olbrachta v Semilech, zúčastnili Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou, i když by se mohlo zdát, že je to spíše divadelní zima. Krakonoš nás sněhem zaskočil.

Otevřená ústa jsme měli i z divadelních představení. Zhlédli jsme klasickou tragédii Romance pro křídlovku, pobavili jsme se u crazy komedie Nájemníci pana Swana aneb Habad'úra. Zaujalo nás Defilé Pohárku SČDO a trochu nás zklamalo představení Manželství na druhou aneb Barillonova svatba. Zúčastnili jsme se tří rozborových seminářů a přispěli svou troškou do mlýna.

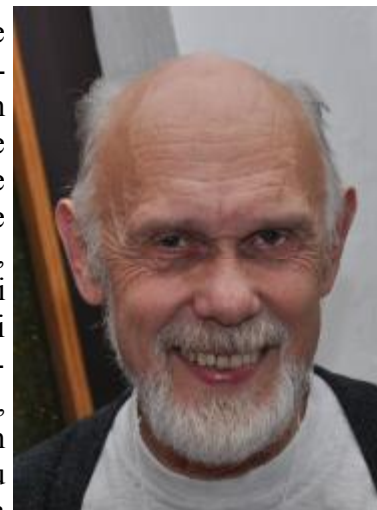
Pod vedením Milana Schejbala jsme si vyzkoušeli cvičení důležitá pro herce a sami jsme se vžili do rolí herců minikomedií.

Naše velké díky patří panu Nisťkovi, který nám zajistil ubytování, dále Janu Hejralovi ml., který o nás pečoval jak kvočna o svá kuřátka. Nesmíme zapomenout ani na vysocké hasiče, kteří zajistili každovečerní zábavu a postarali se o naše nezapomenutelné zážitky.

Účastníci KDP mladým

strašně líbilo, že jsme tam museli hrát podruhé. A nadšení nám zůstalo. Když jsme končili, seděli jsme v Boleradicích kde jinde než ve sklípku, nad kterým jsme i spali, takže jsme měli vůbec prostředí vynikající - a tak se stalo, že na tom posledním sezení se najednou ozval hlas několika členů – no a co tedy přistě?

A protože jsem hajzlík, byl jsem už připravený a podle daného složení jsem řekl - já bych teda pro vás měl připravenou hru, ale bude to těžší. Nebudou to aktovky, bude to celá hra. A sice Balada z hadrů. Nachystal jsem ji s tím, že jsem vymyslel jednoduchou scénu, jednoduché kostýmy, všecko hrozně jednoduchý. Ústřední dvojici Voskovec - Werich, která se toho musí nejvíc naučit, jsem vymyslel tak, že já, jelikož jsem to už hrál, vzal jsem si ponocného a kolegu ze svého souboru, dymokurského starostu, jsem vyzval, aby mi dělal partnera. Čímž jsme měli dvě třetiny zkoušení za sebou. Všichni se naučili své role a pak už jsme se jenom sjížděli – jednou v Dymokurech u Červinků, jednou na víkend v Boleradicích, kam jsme pak jeli i na prázdninový červencový týden,

jenž jsme zakončili sobotním představením. Líbilo se, zahráli jsme podruhé, potřetí a tím se PŘI NE S LÍH ne rozjel, ale roznes.

Balada tady ve Vysokém má poslední představení, jediné, které budeme hrát. A po novém roce začínáme zkoušet další hru.

A můžu vědět jakou?

Ano, Kata a blázna.

PeHe

Většina diváků tleská

První slovo na rozborovém semináři terezínského souboru TMA v pátek dopoledne měl Ladislav Vrchovský. Ten se hned na počátku snažil odpovědět na dotaz, proč jsou přinášeni další Cooneyové na česká jeviště. Tím důvodem bude zřejmě oblíbenost žánru. „Většina diváků v hlediště na konci představení nadšeně tleská. Zdůrazňuji slovo, že většina – jistá dáma vedle mě o přestávce odešla, že už to nemusí, druhá, která ji na místě vedle mě nahradila, pak usínala. Ale tito diváci byli v sále v menšině.“

Když je to dobře udělané, tak mě to potěší, protože já mám komedie rád a smích je zdravý,“ pokračoval dále Vrchovský, jenž připomněl, že velmi důležitý je v tomto typu představení počet dveří: *„Jakmile jedny chybí, tak je zle. A já mám pocit, že jedny chyběly,”* konstatoval s tím, že žánr komediální frašky má zejména velké nároky na režii, která musí naprosto přesně vystavět situace, přesně charakteri-

zovat postavy.

„U této konkrétní inscenace mě napadaly dvě věci,” zamýšlel se publicista, *„jistá metaforičnost se mi zdála na závalu, to jest ten fakt, že na jevišti byly jen dveře a černé plochy. Ale řekl jsem si - dobře, dá se asi pracovat s jakýmsi náznakem. Ale tady to zůstalo jen na půli cesty.*

Pak bych se rád vyjádřil k tanečnímu číslu pánů, které končí střelbou. Myslím, že to bylo vybočení z žánru, neboť jste byli najednou v revue.“

Lenka Lázňovská se označila za člověka, který v sezóně vidí hodně představení a protože právě tehle Cooney patřil loni k tomu nejlepšímu, viděla jich hodně. *„Podle mého názoru toto představení nebylo to nejlepší, co jsem viděla, už jen proto, že mělo špatný start. I když jste projevili nesmírnou pohotovost a schopnost reakce, přesto prvních patnáct minut bylo publikum mrtvé. Proč?”* ptala se Lenka Lázňovská. *„V úplném začátku divák, který si nepřečte program, neví, o čem je ta první situace. Jediné, co vidí, je, že ti dva lidé něco chtějí. Každý má nějaký plán, snaží se jej realizovat a to zjištění je šokující. Divák vidí, že plán, který chtěli realizovat, se nedaří. Publikum se včera nechytalo proto, že důrazy nebyly tam, kde měly být, a že jste to hráli překotně. Včera víc, než kdykoli předtím.“*

„Jsem potěšen, když vidím z ničeho nic čistokrevný bulvár, který je dobře napsaný,” prohlásil František Hromada. *„Tím, že je dobře napsaný, má bulvár tvrdé zákonitosti. Je tu velké nebezpečí, když zahltíte diváka jedním tahem, a to se vám včera trochu povedlo, a proto to stagnovalo. Není možné dělat tento žánr bez zastavení, protože jinak se divák unaví. Lascivní gesta do dobrého řemesla nepatří, pak to hned sklouzne někam jinam. I když u tohoto představitele bylo*

Potopa světa V. K. Klicpery vzniklé na základě analýzy hry na loňském semináři. Účinkovali členové semináře se svými kolegy z Městečka Trnávka.

Počet účastníků 22 osob.

Rozborové semináře inscenací vedené porotou. Počet účastníků (mimo zástupců souborů) cca 30 – 35 osob denně.

Dušan Zakopal

Podzim je naposledy, příště už jen zima

V hustě padajícím sněhu se včera vítal zcela netradiční soubor PŘÍ NE S LÍH z České republiky. Jde o soubor složený z divadelníků z Boleradic, Libice nad Cidlinou, Dymokur, Plumlova, Brna a Hustopečí.

Přivítala jej ředitelka přehlídky

Svatava Hejralová slovy, že ráda vítá nový soubor poprvé ve Vysočém na jubilejním, čtyřicátém a zároveň i posledním ročníku Krakonošova divadelního podzimu, protože od příštího roku se bude jezdit už na Krakonošovu divadelní zimu po letošních zkušenostech.

Josef Hejral, předseda ŠČDO, připomněl, že Balada z hadrů je 659. představení v seriálu čtyřiceti ročníků: *„A i když nebudete mít svoji korálku na mapě účastníků, tak věřím, že vaše zítřejší představení doplní mozaiku letošního ročníku a potěší vyprodaný sál.“*

Protože nepřízeň počasí vyhnala z prostoru před divadlem Krakonoš mažoretky i většinu tančících, roztočilých Vrabčáků, doplnili trojici malých recitátorů Vrabčáci už trochu odrostlí, nicméně pamatující si texty písní i tanečky.

jn

Vážení přátelé

40. divadelního orchestru,

shrňme-li celý ročník letošního festivalu, jistě se shodneme na vzácně vyrovnané a bohudíky vysoké úrovni jubilejního klání, kdy vhodně zvolená partitura a diri-

gentská koncepce plně rezonovala s celkovým dojmem z celého orchestrálního vystoupení.

Není však možné nezastavit se nad určitými částmi skladby, které se, bohužel, nedokázaly zbavit jisté disharmonie. Hřejivé tóny, tak známé a v letech minulých milované, dostaly letos falešný patos neladících triol zejména v závěru skladby. Rovněž dříve běžný teplý proud drobných notiček prohrál svůj boj se srovnatelným projevem kontrabasů a ani pro milovníky dobré, hudebně výrazové kompozice se letos ne zcela zdařilo chuťové sladění výrazových prostředků, a to zejména v takzvané

polední a večerní části skladby. Zde je třeba připomenout, že zejména tympány byly letos zcela mimo.

Dirigentská složka proto považuje za nutné vyslovit upřímnou omluvu všem divákům, jejichž hudební citění bylo zmíněnou disharmonií jakkoliv narušeno. S pevným příslibem nápravy pro další vystoupení tympánista

Ivan Hanuš

NPVDS – KDP 2009

Výchovně vzdělávací akce

1. organizované pořadateli:

Seminář KDP (půdička): lektor Rudolf Felzmann

Analýza zhlédnutých představení z hlediska základních principů tvorby a výsledku inscenace. Počet účastníků 15 – 20 osob.

KDP dětem (spíše mládeži): lektor Milan Schejbal

Abeceda divadla, praktické seznámení s tvorbou souborů, s provozem přehlídky i účast na seminářích s porotou. Počet účastníků: 10 gymnazistů ze Semil

2. organizované Klubem režisérů SČDO: vedoucí lektor Jiří Hraše

Seminární dílna na téma „Principy a prostředky comedie dell' arte“.

Doplňek: Předvedení komedie

jasné, že přemýšlí o situaci, že reaguje na okamžité podněty. Ten druhý jednal dříve, než přemýšlel. Tady byt' sebevětší kravina musí být

v představení tohoto typu věrohodná,“ řekl Hromada a dodal: „Vy jste opravdu řemeslně vybavení. Myslím, že byste měli být důstojní a důslední. Ta písnička - taneček tam může být, to je v pořádku, ale střelba už byla příliš. Na konci ano, to už by byla tečka, ale ne uprostřed toho těla hry.“

„Scéna mě hrubě zklamala, protože na fotografiích máte jinou, daleko barevnější a bohatší. Stále jsem čekal, kdy ji tam nastěhujete,“ postěžoval si scénograf Petr Kolínský, podle nějž byla scéna použitá ve Vysokém velmi

chmurná, protože ji krom dveří tvořil jen černý samet. „Proč jste se o tolik ochudili? Ono to má totiž v důsledku velký divadelní účinek,

nejen, co vnímám, ale i to, co vidím, se skládá do jakéhosi obrazu, který, když je poloprázdný, říkám si, co je to? Náhoda nebo je to jedno? Ale to by přece nemělo být. I když je toho na jevišti málo, mělo by to mít důvod, stejně tak i naopak.“

Avšak kostýmy se nedají redukovat a ty Kolínskému potvrdily jeho hypotézu, že je to jedno. „Zdalo se mi, že jsou spíše civilního charakteru, ale u těchto postav nemůžeme oblečení nechat úplně jen na nich. Ani pyžamo nemůže být jakékoliv, musí být to nejpyžamovatější. Kostým brilantní se povedl nejvíce u paní sociální pracovnice. Tam funguje cíleně vytvořený divadelní kostým.

Přijde mi líto, že tolik času věnujete nastudování a pak svou práci shodíte špatným výběrem detailů. To je přeci hrozná škoda.“

František Laurin se ve svém výkladu snažil pozastavit u určitých

zlomových momentů - hrdina se dostává do situace, kdy už netuší, co bude dál, je natlačen do úzkých a neví, jak z toho ven. „Nemusí to být vnější tempo – hrdina si už vůbec neví rady a najednou přijde okamžik rozhodnutí, jak dál – a on se musí rozhodnout a ta cesta přináší další obtíže. A znovu. A to jsou uzlové body, které, jestli se v tom mechanismu projedou, může se snadno stát, že se divák v inscenaci začne topit. Přehlednost v komedii tohoto typu je nutná, protože čím se to hraje divočeji a rychleji – tím může nastávat nedostatek kontrastu, plasticity a

divák může být unavený. Herci se dostanou do ráže, chtějí diváka udržet a pak se dostávají k situacím, které mohou být laciné. Je třeba uvažovat i o partnerské zpětné vazbě – musíte hrát spolu, ne vedle sebe. Z toho pak vzniká krásné komediální napětí,“ vysvětlil režisér.

Pánské obsazení je dle slov Františka Laurina skvělé, i když je tam trochu rozdílný styl hry. Dámy jsou dobře obsazené, ale asi méně zkušené – chybí jim ta míra energie a jevištní nadsázky narozdíl od pánů. V dialozích smíšených syté barvy trochu vyblednou.

Chybí pak i ta hravost, která panuje mezi pány.

„Snad poprvé za celou přehlídku jsme došli k vyjádření základní myšlenky inscenace – jeden malý podfuk vytvoří řadu dalších a stvoří podfukáře,“ povstal Rudolf Felzmann, aby pronesl pár slov za všechny frekventanty semináře

KDP. „Nikdo z půdičkářů nebyl nepřítelem tohoto typu divadla, dělili se jen v míře obliby daného žánru. Všichni jsme se shodli, jestli tam toho už nebylo moc, jestli tam moc nechodili, unikala nám řada slovních fórků, neustále se běhalo, ale asi to bylo i jisté hledání temporytmu. Obdivovali jsme invenci všech honiček a kotrmelců, ale vadily nám okamžiky, kdy se začaly opakovat,“ uzavřel své poznámky k terezínskému představení Mr. Půda.

jn

Krakonoš zajímá i politiky

Nad letošním jubilejním 40. ročníkem Národní přehlídky venkovských divadel Krakonošův divadelní podzim převzal záštitu předseda Senátu České republiky Přemysl Sobotka. Pozvání na přehlídku však z časových důvodů stejně jako hejtman Libereckého kraje Stanislav Eichler a jeho statutární náměstkyně pro resort kultury, památkové péče a cestovního ruchu Livia Vajnerová musel odmítnout. Z podobného důvodu se z účasti na přehlídce omluvil i krajský zastupitel a poslanec Parlamentu ČR Pavel Ploc,

jenž podpořil udělení finančního příspěvku na KDP z krajského rozpočtu. Politikem, který si vysocké divadelní klání alespoň jeden večer ujít nenechá už řadu let, je poslanec Parlamentu ČR Zdeněk Mach s chotí. Do hlediště divadla Krakonoš jako již po mnoho let tradičně usedly taktéž Eva Hamplová, vedoucí odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu KÚ LK a Jana Damborská, vedoucí oddělení kultury KÚ LK. Včera si přijela ozkoušet kvalitu vysockého sněhu i divadla taktéž dlouholetá příznivkyně přehlídky Zuzana Malcová, ředitelka odboru regionální a národnostní kultury Ministerstva kultury ČR.

jn

